

PLEITNOTA

inzake

Michiel Bijkerk, *verzoeker 1*, optredend voor zich in persoon;
Stichting 'Golden Meand Society' (hierna ook: 'GMS'), *verzoeker 2*, gem. mr. M. Bijkerk
versus
Sociale Verzekeringsbank (hierna ook: 'SVB') van Curaçao, *verweerder*,
gem. mr. M. Bonafasia

Verzoekers brengen het volgende naar voren:

Ontvankelijkheid

1. Verzoekers zijn onder de indruk van de scherpzinnigheid van mr. M. Bonafasia. Punten waar ondergetekende nooit aan zou hebben gedacht, brengt hij kort en spits naar voren. Hij heeft zonder twijfel zijn best gedaan en wij moeten verrekt goed uitkijken om niet over één van die spitsvondigheden te struikelen.
2. Allereerst de ontvankelijkheid van verzoeker 1.

Verweerder merkt op dat het beroepschrift niet mede *namens* verzoeker 1 kan zijn getekend. Immers verzoeker 1 treedt op in persoon. De ondertekening is dus niet *namens* verzoeker 1 geschied, maar *door* hem. Dat is natuurlijk ook de bedoeling die verder uit het gehele beroepschrift blijkt. En dit strookt ook met de beschikking *a quo*, die gericht is aan verzoeker 1. De ondertekening namens beide verzoeker is dus een kennelijke *verschrijving*. Aan het slot van deze Pleitnota is dit verbeterd.

Echter de twee gevolgen die verweerder aan deze verschrijving verbindt, t.w. a) er is voor kostenveroordeling geen reden en b) verzoeker 1 is niet ontvankelijk, zijn niet correct. Art. 50 lid 9 LAR Curaçao bepaalt immers dat kostenveroordeling wordt toegekend als de kosten redelijkerwijs gemaakt moesten worden (zoals bijv. griffierecht en reiskosten). En verzoeker 1 heeft het beroepschrift hoe dan ook getekend. Verzoeker 1 is dus ontvankelijk.

3. Inzake de ontvankelijkheid van verzoeker 2.

Zoals gezegd, gaat dit om het principe. De Stichting heeft statutair ten doel om mensenrechtzaken te kunnen voeren namens burgers. In dit geval treedt de stichting op voor en ten behoeve van de (informele) Vereniging AOV-belangen Curaçao (afgekort 'VAC'). Deze vereniging heeft een bestuur, heeft leden die contributie betalen en is speciaal gevormd om de onderhavige kwestie namens de leden, waarvan de meerderheid tevens direct belanghebbenden zijn, aan het Gerecht voor te leggen.

Organisaties die de belangen van groepen burgers willen behartigen, met name burgers die het slachtoffer zijn van een schending van hun mensenrechten als direct gevolg van de werking van een wettelijke bepaling, konden vroeger de civiele weg bewandelen waarbij zij een beroep konden doen op het leerstuk van de onrechtmatige daad, d.w.z.

het leerstuk van de onrechtmatige wetgeving. Die civiele weg is door de Hoge Raad in 2012 bijna volledig afgesloten. Maar in een rechtsstaat kan het niet zo zijn dat burgers mensenrechtenschendingen moeten dulden als gevolg van onrechtmatige wetgeving zonder enige mogelijkheid te hebben om hun standpunt inzake die onrechtmatige wetgeving in Rechte te kunnen laten toetsen. In deze zaak wordt een alternatieve weg uitgetest, waarbij een vereniging van belanghebbenden de Stichting GMS heeft verzocht om een bestuursrechtszaak aan te spannen, waarin de onrechtmatigheid van de wetgeving zelf aan de orde wordt gesteld, met het verzoek om die wetgeving buiten toepassing te laten en zodoende de mensenrechtenschending te beëindigen.

Wij verzoeken het Gerecht zich over deze alternatieve weg te willen uitlaten. Als het Gerecht mocht menen dat de weg in principe open staat, maar dat er enige onvolkomenheden zijn in de uitwerking die de stichting daaraan geeft, dan gelieve het Gerecht zulks te willen aangeven. Het spreekt voor zich dat de stichting geen beschikking kan aanvallen, omdat er geen beschikking aan de stichting zelf is uitgereikt. Maar dat is de bedoeling van de stichting ook niet. De stichting wil de onrechtmatige wetgeving zelf aanvechten. Omdat dit via de civiele weg niet meer kan, wordt geprobeerd een weg te vinden in het bestuursrecht.

Dit is in onze gemeenschap des te belangrijk, omdat represaille een ieder boven het hoofd hangt die het tegen de overheid opneemt, vooral in principezaken. De overheid heeft een breed arsenaal om represaillemaatregelen te nemen. Een vrijwilliger die een procedure tegen de overheid begint, ziet zich vaak geconfronteerd met problemen op het werk, of problemen voor familie, het afwijzen van aanvragen etc. In een kleine gemeenschap geldt dit des te meer. Ingeval van mensenrechtenschendingen zal daarom een organisatie moeten optreden, zo nodig namens anonieme slachtoffers. De noodzaak tot anonimiteit is overigens ook internationaal erkend om dezelfde redenen.

4. De drie bestuursleden van VAC genoemd in het beroepschrift hebben alle drie direct belang bij deze procedure. Fotokopieën van hun ID-bewijzen zijn overgelegd. Ook het lid Christiaan Johannes Maria SCHMITZ heeft een direct belang bij deze zaak. Zij allen ontvangen AOV van de SVB-Curaçao. Dit kan de SVB zelf ook eenvoudig nagaan. Inmiddels hebben zich nog 6 andere leden aangemeld. Wij noemen hier slechts de naam van John Djaoen, omdat hij op Aruba woont. Overigens staat het lidmaatschap ook open voor niet direct belanghebbenden. Dit zijn dan sympathisanten die bereid zijn met contributie en persoonlijke inspanning het doel te bevorderen. Men hoeft niet persoonlijk een eigen belang te hebben bij een maatschappelijke actie. Men kan een maatschappelijke actie ook steunen omwille van het doel zelf.

In ieder geval heeft de vereniging VAC zelf ook een direct belang bij deze zaak, aangezien de vereniging zich gevormd heeft met name om het daarheen te leiden dat de 10% korting op de AOV van niet-Curaçao ingezetenen, via de rechterlijke weg teniet wordt gedaan. De vereniging heeft de Stichting GMS verzocht in deze zaak om voor en namens haar en haar leden op te treden.

Ten principale

5. Erkend wordt dat verzoekers nauwkeuriger moeten aangeven precies welke bepalingen van de Wijzigingsverordening van de Lv. AOV, de Lv. AWW en de Alg. Lv. Lbb. d.d. 22 juli 2016 (P.B. 2016, no. 39) buiten toepassing moeten worden gelaten.

Het betreft de volgende bepalingen:

- Artikel I, sub letter D, t.w. de wijziging van art. 22a Lv AOV. Met name de woorden ‘*en ingezetene is*’ in art. 22a Lv. AOV dienen buiten toepassing te worden gelaten.
- Artikel III, sub letter A, t.w. de wijziging van art. 7, lid 1 Lv AOV. Met name de tweede volzin van lid 1, luidende: ‘*Voor degene die geen ingezetene is, bedraagt het ouderdomspensioen Naf. 775,80 per maand*’, dient buiten toepassing te worden gelaten.
- Artikel III, sub letter A, t.w. de wijzigingen van art. 7, leden 2 en 3 Lv. AOV dienen buiten toepassing te worden gelaten.
- Artikel III, sub letter B, t.w. de wijziging van art. 7a, lid 1 Lv. AOV. Met name de toegevoegde volzin onder kleine letter d, luidende: ‘*Indien een van de echtgenoten geen ingezetene is of beiden dat niet zijn, bedraagt voor de toepassing van dit artikel de toeslag ten hoogste Naf. 531,90 per maand*’, dient buiten toepassing te worden gelaten.
- Artikel III, sub letter B, t.w. de wijziging van art. 7a, lid 4 Lv AOV. Met name het nieuw ingevoegde onderdeel e, luidende: ‘*wanneer degene aan wie het ouderdomspensioen is toegekend of de gehuwd met degene aan wie het ouderdomspensioen is toegekend, geen ingezetene meer is*’, dient buiten toepassing te worden gelaten.

De navenante bepalingen die middels bedoelde Wijzigingsverordening in de Lv. AWW zijn aangebracht, dienen eveneens buiten toepassing te worden gelaten om dezelfde redenen. Wij laten dit aspect echter voor de eenvoud verder varen. De beschikking *a quo* heeft ook geen betrekking op de Lv. AWW. Indien de onderhavige vordering wordt toegewezen, dan zal een willekeurige niet-ingezetene AWW-belanghebbende alsnog een gelijksoortige procedure kunnen aanspannen om ook de desbetreffende AWW-bepalingen door het Gerecht buiten toepassing te laten verklaren, indien de SVB dit na vonniswijziging in deze procedure eigener beweging niet zou willen doen.

Kring van verzekerden

6. De opmerking van verweerder dat het ingezetenschap voorwaarde is om tot de kring van verzekerden te behoren (art. 5 Lv. AOV) en dat zulks nooit als ‘discriminator’ is aangeduid, is op zich juist. Maar het gaat *in casu* niet om de pensioenopbouw. Het gaat om het recht op pensioenuitkering. Het niet-ingezetenschap is pensioen-gerechtigden nooit eerder tegengeworpen, in die zin dat daaraan verbonden zou zijn een korting op het ouderdomspensioen. Om dat wel te kunnen doen is de Lv. AOV gewijzigd bij voornoemde Wijzigingsverordening. M.a.w. een verworven recht op ongekorte pensioenuitkering is niet-ingezetene pensioengerechtigden eerst middels bedoelde Wijzigingsverordening ontnomen. En daartoe is het niet-ingezetenschap geïntroduceerd in de Lv. AOV als grond voor onderscheid. Dát is discriminator.

Ieders verantwoordelijkheid voor inachtneming en bevordering mensenrechten

7. Voorts klaagt verweerder erover dat zij niet verantwoordelijk is voor de introductie bij wet van het discriminatoire onderscheid en de korting op het pensioen dat daaraan gekoppeld is. Immers, de SVB voert alleen maar de wet uit. Verzoekers hadden de overheid in rechte moeten betrekken, aldus redeneert verweerder.

Deze klacht is slechts gedeeltelijk gegrond. De SVB is inderdaad uitvoerder van de wet die door de overheid is gemaakt. Maar dat hoeft men niet blind te doen. In de preambule van het IVBPR wordt immers gesteld dat iedere individuele mens medeverantwoordelijk is om de IVBPR-rechten in acht te nemen en te bevorderen. Het minste dat verweerder in deze procedure dus zou kunnen en zelfs zou *behoren* te doen is om te beamen dat bedoelde discriminatie en de pensioenkorting inderdaad mensenrechtenschendingen zijn. En de SVB zou het Gerecht dus dienen aan te bevelen om de vordering toe te wijzen. Maar dat doet verweerder niet. In strijd met de eigen rechtsplicht op grond van de preambule van het IVBPR voert de SVB verweer en ondersteunt daarmee de door de overheid bij wet gepleegde mensenrechtenschendingen.

In procedures over mensenrechten horen partijen niet tegenover elkaar te staan. Er zou integendeel middels dialoog naar oplossingen gezocht moeten worden. Immers, dit gaat ons allemaal aan. Het is heel best mogelijk dat dhr. Bonafasia zelf na zijn pensionering in het buitenland wil gaan wonen. Is het dan verstandig om nu de overheid te helpen om zijn toekomstige pensioen te verlagen? Op elke individuele mens rust de plicht om mensenrechten in acht te nemen en te bevorderen, omdat dit iedereen direct aangaat.

Bovendien kunnen verzoekers de overheid niet aanspreken, omdat het de SVB is die de beschikking *a quo* aan verzoeker 1 heeft afgegeven. En de Hoge Raad heeft de weg naar de civiele rechter in 2012 bijna volledig afgesloten. Dat ook de Hoge Raad in dezen niet ver genoeg heeft doorgedacht, is zeker juist. Ook de Hoge Raad heeft in eigen vlees gesneden. Maar op dit moment staat er voor verzoekers geen andere weg open dan om via het aanvechten van een beschikking bij de bestuursrechter de achterliggende onrechtmatige wetgeving aan te vechten. Wij hebben niets tegen de SVB. Integendeel. Wij zijn blij dat de SVB ons pensioen uitbetaalt. Maar wij kunnen alleen via de SVB bij de achterliggende onrechtmatige wetgeving komen.

Eiswijziging

8. Waar verweerder opmerkt dat verzoeker 1 een korting krijgt op zijn pensioen vanwege niet-verzekerde jaren, heeft verweerder gelijk. Erkend wordt dat de eis in dit opzicht onzuiver geformuleerd is en daarom is gewijzigd, zoals vooraf via e-mail is aangekondigd. In die wijziging komt o.a. tot uiting dat de korting vanwege niet-verzekerde jaren niet wordt aangevochten. Alleen de korting die bij voornoemde Wijzigingslandsverordening is geïntroduceerd is het doelwit van deze procedure.

Het SER-rapport

9. Verweerder maakt niet inzichtelijk in welk opzicht de conclusies en aanbevelingen van het SER-rapport onjuist zouden zijn. Deze zijn dus nog steeds relevant en correct. De enige invloed die het SER-rapport kennelijk heeft gehad is dat de korting op het AOV-pensioen is verlaagd naar 10%. Dat is dus slechts een *graduele* aanpassing, waarbij het euvele principe van de korting voor niet-ingezetenen wordt gehandhaafd. En dat betekent dat de deur naar nog hogere kortingen in de toekomst wijd open staat.

Het doel van deze procedure is om deze deur te sluiten. Wij willen niet vervelend doen, maar evenals dhr. Bonafasia en alle SVB-werknemers hebben ook rechters en het personeel werkzaam bij het Gerecht er belang bij om deze deur te sluiten. Als de kortingbepalingen buiten toepassing worden verklaard, dan kunnen toekomstige niet-ingezetenen AOV-ers erop rekenen dat hun uitkering veilig zal zijn. En dat is voor velen ook bittere noodzaak, omdat ook zonder korting de AOV-uitkering al niet toereikend is.

Het convenant tussen Nederland en de Ned. Antillen c.q. Curaçao

10. Verweerder stelt dat het Convenant tussen Nederland en de Ned. Antillen inzake de Export en Handhaving Sociale Zekerheidsuitkeringen van 2001 niet meer van kracht is. Dit is best mogelijk, maar dat kan men niet opmaken uit het vervangende Convenant van 22 september 2016. Daar staat niet in dat het oude Convenant niet meer van kracht is. Men zou kunnen argumenteren dat ook zonder expliciete vermelding het oude Convenant is opgeheven, omdat er inmiddels een nieuwe is. Maar dat geldt dan niet voor bepalingen in het oude Convenant die in het nieuwe niet vervangen zijn.

Met name is art. 4 van het oude Convenant niet vervangen. Dit artikel luidt:

Artikel 4 Export van uitkeringen

“Tenzij in dit Convenant anders is bepaald, is iedere bepaling in de wetgeving van een Convenantsluitende Partij die de betaling van een uitkering beperkt uitsluitend op grond van het feit dat een uitkeringsgerechtigde of zijn gezinslid buiten het grondgebied van die Convenantsluitende Partij woont of verblijft, niet van toepassing ten aanzien van een uitkeringsgerechtigde of zijn gezinslid die woont of verblijft op het grondgebied van de andere Convenantsluitende Partij”.

En het is met name op dit artikel dat de SER en verzoekers een beroep doen. En dit geldt des te meer voor de BES-eilanden die sinds 10-10-10 integraal deel van Nederland uitmaken, thans ook verankerd in art. 132a van de Nederlandse Grondwet. Tenzij verweerder kan aantonen dat het oude Convenant inderdaad inmiddels is opgeheven, moet ervan worden uitgegaan dat in ieder geval bedoeld art. 4 nog steeds van kracht is.

Premie-betaling voor de opbouw van het AOV-pensioen

11. Verweerder stelt letterlijk dat betaling van de premie *in casu* niet relevant is. Daarbij legt verweerder uit dat ook diegenen die geen premie hebben betaald, maar wel tot de kring van verzekerden behoren, ook aanspraak hebben op het AOV-pensioen. Wat dit

laatste betreft, heeft verweerder gelijk. Men is verzekerd als men tot de kring van verzekerden behoort, of men nu premie heeft betaald of niet. Dat wil echter niet zeggen dat er geen premies hoeven te worden betaald! Premie-betaling is wel degelijk relevant! En daarzonder ontvangt helemaal niemand AOV-pensioen. Al diegenen die werken moeten daarom premie betalen. En de hoogte van hun premie wordt mede aldus bepaald dat daaruit ook diegenen die geen premie hebben betaald toch ook een AOV-pensioen kunnen ontvangen. M.a.w. de argumentatie van de SER en van verzoekers dat hun AOV-pensioen is opgebouwd uit de premies die zijn betaald, is wel degelijk correct.

Het AOV-pensioen wordt mede daarom door het EHRM beschouwd als een eigendomsrecht, zoals bedoeld in art. 1 Eerste Protocol bij het EVRM. Niemand mag worden *berooft* van zijn '*possessions*', waaronder dus ook het AOV-pensioen. En men mag ook niet een beetje roven. Dus ook geen 10%.

Voor de Staat is er altijd een uitzondering. Die mag dus in beginsel burgers wel beroven, maar dat is slechts in heel bijzondere gevallen toegestaan. Die bijzondere gevallen doen zich hier niet voor. Er zijn minder vergaande maatregelen die kunnen worden gebruikt, zoals de SER ook heeft aangetoond en concreet heeft aanbevolen. Maar de overheid heeft die aanbevelingen van de hand gewezen en is toch begonnen met 10% te stelen. En als 10% is toegestaan, met welk argument zouden burgers zich dan morgen kunnen keren tegen een beroving van 20%, 30%, 50% of 100%?

En daarbovenop heeft Curaçao in 2017 ook nog een belastingmaatregel getroffen, die de AOV-ers zwaar benadeelt (zie prod. VIII). M.i.v. 1 januari 2018 wordt de AOV-uitkering beschouwd en belast als 'loon' c.q. 'inkomen'. Voor vele AOV-ers is de AOV-uitkering daarmee met inmiddels in totaal +/- 20% verminderd. De angst dat deze trend zich zal voortzetten is dus geenszins denkbeeldig.

Niet alleen heeft de overheid dus ongerechtvaardigde discriminatoire bepalingen in de Lv. AOV geïntroduceerd bij voornoemde Wijzigingsvo., maar heeft daarmee ook een niet te verantwoorden inbreuk op het eigendomsrecht van de AOV-gerechtigden in de Lv. AOV opgenomen, die daar door het Gerecht weer uit moeten worden gehaald door deze bepalingen buiten toepassing te laten. De overheid moet haar tekorten niet dekken door het uitpersen van diegenen die bijna geen inkomen hebben. Waar het geld vandaan moet komen, moet de overheid zelf bepalen, maar niet van de zwakkeren en ouderen. Het AOV-pensioen was een garantie en moet een garantie blijven. Als het nu oorlog was, dan kan men zich voorstellen dat ook de ouderen moeten bijdragen. Maar nu niet.

Het IVESC-verdrag

12. Het IVESC-verdrag wordt door de overheid altijd afgewimpeld, omdat het naar vaste jurisprudentie geen directe werking heeft. Ook hier snijdt het Gerecht in eigen vlees. Veel beter ware het, als het Gerecht zich erover zou buigen op welke wijze en onder welke voorwaarden dit Verdrag *wel* directe werking zou kunnen worden toegekend. En dat is ook wel degelijk de bedoeling van het Verdrag zelf. Er is inmiddels ook een

Protocol opgesteld, waarbij staten die directe werking kunnen aanvaarden met daaraan gekoppeld een individueel klachtrecht bij een IVESC-Commissie, waar burgers dus direct tegen de aangesloten staten kunnen opkomen ingeval van schendingen van dit Verdrag. Maar uiteindelijk kan het Gerecht die directe werking via de artt. 93 en 94 Grondwet ook zelf introduceren en ontwikkelen. En daar is goede reden toe.

13. Maar ook zonder directe werking is het een feit dat de Staat, dus ook Curaçao, een rechtsplicht heeft aanvaard om de IVESC-rechten te realiseren. Maar Curaçao doet nu precies het tegenovergestelde. Curaçao is immers bezig het AOV-pensioen af te breken. Weliswaar kan de individuele burger daar o.g.v. IVESC niet direct tegen opkomen, maar dat neemt niet weg dat die rechtsplicht er is en dat Curaçao die rechtsplicht inzake de AOV thans niet nakomt. En ziet toch hoe eenvoudig men zich daarvan af maakt. Er wordt in deze procedure door verweerder niet eens ingegaan op de vraag of die rechtsplicht door Curaçao al of niet wordt nagekomen. Men stelt slechts dat het IVESC-verdrag in onze nationale rechtsorde geen directe werking heeft. Het Gerecht kan ons dus niks maken, is de achterliggende gedachte. Men ziet op welke wijze het Gerecht in eigen vlees snijdt door zichzelf wat betreft IVESC volledig buiten spel te zetten. Met als mogelijk gevolg dat de jongere generatie nauwelijks nog AOV zal ontvangen.

Andere negatieve consequenties

14. En de beslissing om te korten op het AOV-pensioen heeft ook nog andere negatieve consequenties, waar de Curaçaose overheid waarschijnlijk geen rekening mee heeft gehouden. Hoewel de niet-ingezetten AOV-ers over de 10%-korting niet middels de stembus hun ongenoegen kunnen kenbaar maken, omdat zij in Curaçao geen stemrecht hebben, kunnen zij wel trachten hun eigen overheid in te schakelen om te trachten de korting ongedaan te maken. De Bonaireaanse overheid heeft dit ook daadwerkelijk opgepakt en hierover een brief geschreven naar de regering van Curaçao (prod. IX). Daarin wordt gevraagd om dit middels dialoog op te lossen. Daarbij wordt ook opgemerkt dat de andere eilanden een zelfde soort maatregel kunnen gaan nemen tegen niet-ingezetten AOV-ers, zodat er dus ook op Curaçao slachtoffers zullen vallen. Dit is een betreuenswaardige consequentie die Curaçao zich misschien niet heeft gerealiseerd, maar die zich zeer zeker zal kunnen gaan voordoen.

En dat die mogelijkheid er in zit kan men ook opmaken uit prod. X, een steunbetuiging van 150 AOV-ers op Aruba. Als deze procedure niet eindigt in het buiten toepassing laten van voornoemde bepalingen van de Wijzigingsverordening, dan zullen ook zij geen andere keus hebben dan om de Arubaanse regering te benaderen met het verzoek dit middels dialoog met Curaçao op te lossen. En als die dialoog dan echt geen resultaat oplevert, om dan ten einde raad ook maar de niet-ingezetten AOV-ers te gaan korten.

Er ontstaat dan tussen de eilanden een soort tarievenoorlogje waar niemand op zit te wachten. Het is ook aan het Gerecht om dit soort situaties te voorkomen door op het juiste moment in te grijpen met middelen die de Grondwet en het Verdragsrecht aan het Gerecht ter beschikking hebben gesteld. Er is *in casu* geen sprake van 'op de stoel van

de overheid gaan zitten'. Er is sprake van overtreding van mensenrechten door de Curaçaose overheid die kan leiden tot insulaire spanningen, die echter voorkomen kunnen worden middels een wijze uitspraak in deze procedure.

Gewijzigde eis

WESHALVE het het Gerecht moge behagen:

primair:

met vernietiging van de beschikking *a quo*, dit beroep gegrond te verklaren en te bepalen dat verweerder aan verzoeker 1 de AOV- en Kerstuitkering dient uit te betalen in overeenstemming met de Lv. AOV zoals deze luidt na buiten-toepassing-laten door het Gerecht van de in deze Pleitnota aangeduide artikelen of artikelonderdelen van vorenbedoelde Wijzigingsverordening;

subsidiar:

met vernietiging van de beschikking *a quo*, dit beroep gegrond te verklaren en verweerder op te dragen opnieuw te beschikken binnen 7 dagen na datum van de uitspraak en wel met inachtneming van cfm. art. 50 lid 4 LAR in de uitspraak op te nemen aanwijzingen, ertoe strekkende dat de door verzoekers in deze Pleitnota aangeduide bepalingen van de Wijzigingsverordening, althans de door het Gerecht nader aan te duiden bepalingen van deze Wijzigingsverordening, buiten toepassing dienen te worden gelaten en dat verweerder aan verzoeker 1 dus de AOV- en Kerstuitkering dient uit te betalen in overeenstemming met de Lv. AOV zoals deze luidt na buiten-toepassing-laten door het Gerecht van de nader door het Gerecht aan te duiden artikelen van de Wijzigingsverordening,

zowel primair als subsidiair kosten rechtens.

Bonaire, 26 september 2018

Verzoeker 1 in persoon,

Namens verzoeker 2,

mr. M. Bijkerk